

Journal of Education Studies

Volume 11
Issue 2 *October-December 1982*

Article 13

October 1982

จดหมายถึงบรรณาธิการ

n/a

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal>

Part of the [Education Commons](#)

Recommended Citation

n/a (1982) "จดหมายถึงบรรณาธิการ," *Journal of Education Studies*: Vol. 11: Iss. 2, Article 13.
Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal/vol11/iss2/13>

This Editorial is brought to you for free and open access by Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in *Journal of Education Studies* by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

จดหมายถึงบรรณาธิการ

จาก

ก. ไถ่ : ปฏิกริยาต่อเรื่องโรงเรียนสาธิต

ทศพร ประเสริฐสุข : ขอเรื่องพิมพ์เผยแพร่

ธีรพงศ์ ประสงค์ถาก : น่าจะมีงานวิจัย เรื่องสั้น บทกวี

ครูในกรุง : บางเรื่องยังอ่อนเกินไป

ปฏิกริยาต่อเรื่องโรงเรียนสาธิต

เมื่อได้อ่านบทความ เรื่องมองโรงเรียนสาธิต โดย อาจารย์ รุจิระ สุภรณ์ไพบูลย์ และเรื่องจุดอับของโรงเรียนสาธิต โดย ดร. ประกอบ คุปรัตน์ ในวารสารครุศาสตร์ ฉบับเดือนกรกฎาคม 2525 แล้ว เห็นว่า หัวข้อเรื่องใหญ่ที่กำกับไว้ว่าต่างความคิดเห็น น่าจะเป็นประเภทสองคนยลตามช่อง คนหนึ่งมองเห็นคาราพราวพราย อีกคนมองเห็นโคลนตม ฉนั้นโกลนนั้นเพราะจะตรงกับสภาวะการณ์ที่เป็นอยู่ในโรงเรียนสาธิตทั้งในอดีต ปัจจุบัน และคงจะในอนาคตอีกด้วย และเป็นกับโรงเรียนสาธิตทุกแห่ง ในมหาวิทยาลัยสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ

ทั้งสองท่านกล่าวได้ตรงกับสภาวะการณ์ของโรงเรียนสาธิตคนละแง่คนละมุม ฝ่ายหนึ่งเน้นชัดเจนถึงหน้าที่และบทบาทของโรงเรียนสาธิต ตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้และปฏิบัติอยู่ เป็นกิจวัตร อีกฝ่ายจับจุดที่ประเด็นปัญหาซึ่งผูกพันอยู่กับ โรงเรียนสาธิตต่างๆ มาโดยตลอด จนกระทั่งกำลังจะกลายเป็นเรื่องที่มีอำนาจกดดัน บดบัง จุดยืนที่ถูกต้องของโรงเรียนสาธิตไปโดยสิ้นเชิง โดยเฉพาะในเรื่องนโยบายหลักการ และหน้าที่ที่แท้จริงของโรงเรียนสาธิตที่กำลังจะถูกกลืนไปจนหมดสิ้นก็อาจเป็นไปได้ และยังอาจจะทำให้แนวคิดในการปรับปรุงดำเนินงานหรือแก้ไขปัญหาดังๆ ผิดพลาดไปจากจุดยืนที่ควรจะเป็นของโรงเรียน

อย่างน่าเป็นห่วง ซึ่งประเด็นนี้ควรจะช่วยให้ช่วยกันพิจารณาให้ลึกซึ้งกว่าน่าจะเป็นอันตรายต่อก่อนาคทของโรงเรียนสาธิตเป็นอย่างยิ่ง จึงรู้สึกว่ามันไม่ควรละเลยเพิกเฉยเสีย แต่ควรจะได้แสดงความคิดเห็นร่วมด้วยเพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อทุกคนทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับ โรงเรียนสาธิตต่อไป

ปัญหาที่เป็นพื้นฐานสำคัญและเกี่ยวโยงไปถึงปัญหาอื่น ๆ ด้วยนั้น ได้แก่ ความไม่รู้ไม่เข้าใจอย่างถูกต้องชัดเจนของบุคคลต่าง ๆ ที่ได้สะสมกันมานานนับยี่สิบปีตั้งแต่เริ่มมีโรงเรียนแบบสาธิตขึ้นมาในเรื่องนโยบายในการตั้งโรงเรียนสาธิต หลักการ หน้าที่ วัตถุประสงค์ รายละเอียดสำคัญในการปฏิบัติ เช่น แผนการจัดตั้งโรงเรียน การรับครูและอาจารย์ การรับเด็ก การบริหารหรือดำเนินงานรวมทั้งการเงิน และแนวโน้มที่ควรจะเป็นในอนาคต ดังจะกล่าวเป็นประเด็น ๆ ไปต่อไปนี้

นโยบายในการจัดตั้งโรงเรียนสาธิตคืออะไร หลักการเป็นอย่างไร หน้าที่และวัตถุประสงค์ที่ถูกต้องชัดเจนเป็นอย่างไรนั้น ทั้ง ๆ ที่มีปรากฏอยู่ตามหนังสือระเบียบการของโรงเรียนสาธิต แต่ก็ไม่อาจทำความเข้าใจกระจ่างแจ้งในบุคคลทั่ว ๆ ไปได้ แม้แต่อาจารย์บางคนภายในโรงเรียนและคณะครุศาสตร์หรือศึกษาศาสตร์เองก็เช่นเดียวกัน มีผู้รู้จริงและเข้าใจ

ชัดเจนจำนวนน้อยจริง ๆ เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนผู้รับบ้างไม่รู้บ้างไม่รู้เลย ไม่เข้าใจเลย ซึ่งมีจำนวนมากมายกระจ่ายอยู่ทั่วประเทศไทย นอกจากนี้ในบรรดาผู้รู้จำนวนน้อยนั้นยังแยกได้อีกเป็น สามประเภท คือ ผู้รู้ และเข้าใจ และปฏิบัติงานด้วย ผู้รู้แต่ไม่เข้าใจแต่ต้องปฏิบัติงานด้วย และสุดท้ายคือ ผู้รู้ แต่ ไม่เข้าใจ แต่มไม่ได้ปฏิบัติงานด้วย ถ้าจะให้ชัดชัดเจนไปว่าทั้งสามประเภทนี้ได้แก่ใครบ้างนั้น ก็พอจะชี้ได้ว่า ประเภทแรกได้แก่ อาจารย์บางคนหรือผู้มีบทบาทในการบริหารโรงเรียน ประเภทสองโดยทั่ว ๆ ไปคืออาจารย์ที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนสาธิต ประเภทสามมักจะเป็นอาจารย์ที่สอนแต่นิสิตที่ในขณะเพียงประการเดียว

ดังกล่าวแล้วว่าผู้ไม่รู้ไม่เข้าใจเลยนั้นมีจำนวนมากมาย กระจ่ายไปทั่วทุกวงการทั้งภายในตนเอง ในมหาวิทยาลัยเอง ผู้ปกครองประชาชนทั่วไป บุคคลในวงราชการที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและรัฐบาล เหล่านี้คือส่วนสำคัญที่เป็นสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นกับโรงเรียนสาธิตด้วย ในขณะที่เดียวกันผู้รู้และเข้าใจก็มักจะเหมาเอาเองว่าบุคคลต่าง ๆ ดังกล่าวควรจะรู้และควรจะเข้าใจ ซึ่งความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ จึงทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นและมีอยู่ค้ำคามากมายร้ายแรงเป็นสัดส่วนตามจำนวนผู้ไม่รู้ ไม่เข้าใจอยู่แล้ว มีมากยิ่งขึ้น

ขึ้นไปอีก ตรงนี้เองที่ไต่กล่าวแล้วว่าน่าเป็นห่วงว่าจะเป็อนันตรายต่ออนาคตของโรงเรียนสาธิต เพราะกำลังจะเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการประเมินคุณค่าและตัดสินการดำเนินงานของโรงเรียนสาธิตต่อไป

การจะประเมินและตัดสินเพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียนสาธิต ไม่อาจทำได้ง่าย ๆ และเพียงผิวเผิน จำเป็นต้องมีข้อมูลที่ถูกต้อง มีการพินิจ พิจารณาไตร่ตรอง และวิเคราะห์อย่างรอบคอบถี่ถ้วนกันก่อน จึงค่อยสรุปและตัดสินกัน ฉะนั้นจึงเห็นสมควรที่จะทำความเข้าใจขั้นพื้นฐานสามัญด้านต่าง ๆ ของโรงเรียนสาธิตให้กระจ่างแจ้งก่อน แล้วถึงค่อยพิจารณาหนทางการแก้ไขและการที่ควรปฏิบัติต่อไป

นโยบายในการจัดตั้ง โรงเรียนสาธิตนั้น ความสำคัญอยู่ที่ตรงจุดเริ่มต้นว่าเริ่มต้นตรงที่ระดับคณะครุศาสตร์ หรือคณะศึกษาศาสตร์ หรือเริ่มต้นที่ระดับมหาวิทยาลัย

ถ้าเริ่มต้นที่ระดับคณะ นโยบายสำคัญประการเดียวคือ การมุ่งความเจริญทางวิชาการ หรือพัฒนาวิชาชีพครูนั่นเอง มีเป้าหมายที่จะสร้างและผลิตครูระดับปริญญาของมหาวิทยาลัยให้มีคุณภาพ เพื่อประสิทธิภาพในการประกอบวิชาชีพต่อไปในอนาคต ซึ่งหมายถึงคุณภาพของการศึกษาระดับสามัญของประเทศอันมีผลถึงคุณภาพของเด็กเป็นจุดหมายปลายทาง กล่าว

รวมยอดก็คือการสร้างคุณภาพสำคัญขั้นมูลฐานในการพัฒนาประเทศนั่นเอง

ถ้าจุดเริ่มต้นอยู่ที่ระดับมหาวิทยาลัย นอกจากจะมีนโยบายดังกล่าวข้างต้นแล้ว ก็ยังอาจจะมีนโยบายแอบแฝงร่วมอยู่ด้วยอีกประการหนึ่งคือ การเอื้อเฟื้อช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นการภายในตามลักษณะทั่ว ๆ ไปของสังคมไทย ซึ่งหมายถึงการให้โอกาสแก่บุตรธิดาอาจารย์และข้าราชการได้รับประโยชน์จากนโยบายหลักของคณะพร้อมกันไปด้วยนั่นเอง การจะถือเอาเรื่องนี้เป็นนโยบายชัดแจ้งอีกประการหนึ่งย่อมเป็นไปได้ ด้วยเหตุผลที่เกี่ยวกับหลักการซึ่งต้องสอดคล้องกับนโยบายหลัก

หลักการที่ต้องสอดคล้องกับนโยบายคือ อย่งไรนั้นพอจะประมวลได้ดังต่อไปนี้คือ

1. ฐานะของโรงเรียน คือ ห้องทดลอง และปฏิบัติการทางวิชาการที่เป็นวิชาชีพครูนี้เป็นส่วนราชการ โดยอัตโนมัติทั้งผูกพันอยู่กับคณะครุศาสตร์ หรือศึกษาศาสตร์ ผู้ใช้ห้องทดลองนี้โดยตรงเพื่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูตามหลักและทฤษฎีต่าง ๆ ทางการศึกษาให้กับนิสิตนักศึกษา ดังรายละเอียดที่อาจารย์รุจิระได้กล่าวไว้ทุกประการนั่นเอง

2. หน้าที่ของห้องทดลองและปฏิบัติการนี้จึงต้องมีอยู่สองประการเบื้องต้น คือ

2.1 การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ให้นิสิตนักศึกษาครู ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของวิชาชีพนี้ เป็นการเตรียมตัวครูก่อนไปประกอบวิชาชีพจริงในอนาคตอย่างมั่นใจ

2.2 การจัดการศึกษาสามัญเต็มรูปแบบ ครอบคลุมหลักสูตรของชาติทุกระดับ ทั้งประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เพื่อที่นิสิตนักศึกษา ครู จะได้ฝึกประสบการณ์วิชาชีพตามที่แท้จริงได้ครบทุกระดับหลักสูตร และพัฒนาการของเด็กตามวัยต่าง ๆ

นอกเหนือไปจากนี้ คือหน้าที่ในการนำทฤษฎีต่าง ๆ ทางการศึกษา จิตวิทยาพัฒนาการของเด็ก นวัตกรรมใหม่ ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการศึกษาและวิชาชีพ มาทดลองปฏิบัติเพื่อให้ส่งผลถึงตัวเด็กเอง และนำผลมาใช้ทั้งในการสอนนิสิตนักศึกษา และเผยแพร่ต่อส่วนรวมอย่างกว้างขวางซึ่งหน้าที่ประการนี้เองได้กลักลับกลายเป็นปัญหาศอกกลับต่อโรงเรียนดังที่ ดร. ประกอบ ได้กล่าวไว้นั่นเอง อันที่จริงแล้วจะด่วนสรุปว่า โรงเรียนสาธิต ไม่มีผลการทดลองเผยแพร่เลย ก็ดูเหมือนจะไม่ถูกต้องเสียทีเดียว เพราะควรจะต้องแยกแยะลักษณะและรายละเอียดของการทดลองออกไปให้ชัดเจน พร้อมทั้งตัวแปรต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อการทำหน้าที่ที่ดำเนิน จึงคิดว่าจะกล่าวถึงรายละเอียดในตอนอื่นต่อไป

3. ความรับผิดชอบ มีสองประการเช่นกันคือ รับผิดชอบต่อคุณภาพการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เพื่อให้นิสิตสำเร็จตามหลักสูตรปริญญาทางครูที่กำหนดไว้ กับรับผิดชอบต่อคุณภาพทางการศึกษาของนักเรียนและความสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรสามัญศึกษาอย่างน้อย เทียบเท่ากับมาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการ

4. ฐานะของบุคคลากรที่จะต้องปฏิบัติงานในห้องทดลองปฏิบัติการทางวิชาการนี้ คือ ข้าราชการ ในมหาวิทยาลัยตำแหน่งอาจารย์นั่นเอง แต่มีหน้าที่งานเบื้องต้นสองประการดังกล่าว คือ การนิเทศหรือสอนหรือฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ให้นิสิตนักศึกษาที่ต้องลงไปฝึกงานวิชาชีพและฝึกหัดการสอนเมื่อถึงกำหนดเวลาพร้อมกันนั้นต้องทำการสอนหรือให้การศึกษแก่นักเรียนที่เข้ามารับการศึกษเพื่อสนองการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนิสิตนั่นเอง ซึ่งในขณะเดียวกันนั่นเองที่อาจารย์ผู้สอนก็อาจจะทำการทดลองวิธีการสอน สื่อการสอน นวัตกรรมใหม่ ๆ ตามแผนงานทั้งของโรงเรียนหรือเฉพาะบุคคลก็ได้

ลักษณะงานด้านการให้การศึกษานักเรียนนี้เอง ที่เป็นลักษณะงานกิจวัตรประจำวันที่เห็นเด่นชัดที่สุดจนทำให้กลายเป็นหน้าที่หลักแทนหน้าที่อื่น ๆ ไปโดยอัตโนมัติ และการ

วางแผนจัดทำห้องทดลองนี้ก็ต้องจัดทั้งในรูปแบบโรงเรียนตามนัยของลักษณะงานกันนั้น จะหลีกเลี่ยงจัดเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ และฐานะโรงเรียนก็ต้องเป็นโรงเรียนรัฐบาลไปโดยปริยาย เพียงแต่อยู่ในสังกัดของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ มิได้สังกัดกับกระทรวงศึกษาธิการเท่านั้นเอง

เมื่อหลักการของโรงเรียนสาธิตเป็นเช่นนั้น การกำหนดวัตถุประสงค์ก็เป็นไปตามหลักการและหน้าที่ที่จำเป็นต้องทำ มิใช่เป็นวัตถุประสงค์ที่เขียนขึ้นมาให้ดูงดงามเท่านั้น ส่วนการปฏิบัติการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ตกเป็นภาระหน้าที่ของครูอาจารย์ในโรงเรียนสาธิต ดังรายละเอียดที่อาจารย์รุจิระ ไก่กล่าวไว้แล้วทุกประการและถือได้ว่าโรงเรียนสาธิตมิได้ปฏิบัติงานผิดเพี้ยนไปจากวัตถุประสงค์และหลักการเลย

โดยทั่ว ๆ ไปวัตถุประสงค์หลักของโรงเรียนสาธิตทุกแห่งจึงมีสามประการโดยสรุปคือ

1. เป็นศูนย์ปฏิบัติการทางวิชาการ สำหรับการฝึกหัดครูระดับปริญญา ทั้งนี้ก็จะได้ฝึกหัดงานกันคว่ำหาความชำนาญ และประสบการณ์วิชาชีพด้วยความมั่นใจก่อนสำเร็จออกไปประกอบอาชีพครู

2. เน้นความสำคัญของการค้นคว้า และทดลองเพื่อพัฒนาการศึกษา หลักสูตร วิธีสอน สื่อการสอน พัฒนาการของเด็กในวัยและระดับต่าง ๆ นวัตกรรมใหม่ ๆ

3. เป็นสถาบันให้การศึกษาอบรมกุลบุตรกุลธิดา

ฉะนั้นจึงเป็นไปได้ว่าโรงเรียนสาธิตจะถูกตั้งขึ้นมาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นสวัสดิการสำหรับอาจารย์และข้าราชการของมหาวิทยาลัย เพราะการให้สวัสดิการนั้นเป็นการให้ผลประโยชน์พิเศษเฉพาะกลุ่มบุคคลในที่ทำงานนั้น ๆ จะใช้เงินงบประมาณแผ่นดินเพื่อการนี้ไม่ได้ จะใช้ได้ถ้ามีระเบียบการใช้เงินแผ่นดินหรือกฎหมายงบประมาณออกมาเอื้ออำนวยการอนุญาตให้ใช้ได้เท่านั้น นอกจากนี้การจัดเพื่อสวัสดิการก็ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับความมุ่งหมายทางวิชาการในการฝึกหัดครูระดับปริญญาอย่างใด ถ้าหากจะมีวัตถุประสงค์ เพื่อเป็นสวัสดิการแล้วไซ้ โรงเรียนก็จะมีลักษณะดังนี้

1. ชื่อโรงเรียนไม่จำเป็นต้องมีคำว่า "สาธิต" เพราะไม่ได้มุ่งเพื่อทดลองปฏิบัติการทางวิชาการแต่ประการใด แต่จะมีชื่อโรงเรียนดังเช่นโรงเรียนสวัสดิการกองทัพบก โรงเรียนสวัสดิการกองทัพอากาศ หรือของมหาวิทยาลัยเอง ก็คงจะเป็นโรงเรียนสวัสดิการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โรงเรียนสวัสดิการแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นต้น

2. ฐานะโรงเรียนเป็นโรงเรียนราษฎร์ ต้องใช้เงินรายได้ของมหาวิทยาลัยดำเนินการเอง เช่นเงินผลประโยชน์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นเงินรายได้นอกงบประมาณแผ่นดิน

3. นักเรียนของโรงเรียนก็คงจะมีแต่บุคลิกภาพของอาจารย์และข้าราชการของมหาวิทยาลัยแห่งนั้น ๆ โดยเฉพาะที่มีสิทธิได้รับสวัสดิการนี้ที่มหาวิทยาลัยจัดให้ บุคคลอื่น ๆ นอกวงการย่อมไม่มีสิทธิ์ ยกเว้นมหาวิทยาลัยยินยอมให้

4. ครูของโรงเรียนมีฐานะเป็นลูกจ้างรับเงินค่าจ้างรายเดือนจากเงินผลประโยชน์หรือรายได้นอกงบประมาณแผ่นดินของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ เอง

5. หน้าที่ของโรงเรียนก็มีเพียงประการเดียว คือ จัดการศึกษาให้กุลบุตรกุลธิดาของอาจารย์และข้าราชการของตนเท่านั้นเอง

จะเห็นได้ว่าการเป็นโรงเรียนเพื่อสวัสดิการแตกต่างจากโรงเรียนสาธิตโดยสิ้นเชิง แต่จะเป็นโรงเรียนที่มหาวิทยาลัยมีสิทธิสมบูรณ์โดยชอบธรรมที่จะจัดอย่างไร ทำอย่างไร เอาอย่างไร ที่พิเศษที่สุดก็ได้ทั้งนั้น เพราะใช้เงินในกระเป๋าของตนเองลงทุน ไม่ได้ใช้เงินแผ่นดิน หรือแม้แต่การมอบให้คณะเศรษฐศาสตร์

หรือศึกษาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยใช้เป็นแหล่งทดลองปฏิบัติการทางวิชาชีพครูแทนการมีโรงเรียนสาธิตก็ทำได้ ทั้งยังเป็นประโยชน์ช่วยประหยัดงบประมาณแผ่นดินอีกทางหนึ่งด้วย ถ้ามหาวิทยาลัยใดสามารถจัดทำได้อาจจะเป็นการเริ่มต้นเปลี่ยนแนวทางการดำเนินงานเกี่ยวกับโรงเรียนสาธิตในอนาคตไปอีกรูปหนึ่งก็ได้ นอกจากนี้ยังอาจขจัดปัญหายุ่งยากวุ่นวายเกี่ยวกับการรับนักเรียนให้หมดสิ้นไปด้วย โดยเฉพาะเกี่ยวกับกรณีเด็กฝากหรือการใช้อภิสิทธิ์ การให้อภิสิทธิ์ดังที่เป็นปัญหาอยู่กับโรงเรียนสาธิตตลอดมา

แต่ในปัจจุบันที่น่าห่วงก็คือ โรงเรียนสวัสดิการ ที่มาบังหน้าด้วยชื่อของโรงเรียนสาธิตนี้ที่เราจะอย่างไรกันดี

ก. ไก่

ขอเรื่องพิมพ์เผยแพร่

กระผมได้กลับมาปฏิบัติราชการที่นครสวรรค์ และได้ริเริ่มจัดทำวารสารวิชาการขึ้นชื่อวารสารวิชาการ “ครู” กระผมมีความเห็นว่าเป็นบทความเรื่อง สถาบันครูศึกษากับการสร้างสรรคสังคมไทย ของ รองศาสตราจารย์ ดร. ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา เป็นบทความที่น่าจะเป็นข้อคิดที่ดีในวงการครู จึงมีความ

ประสงค์จะนำมาลงในวารสารของวิทยาลัย
กระผมได้ขออนุญาตต่อท่านอาจารย์ ดร.
ประสาร แล้ว อาจารย์อนุญาต แต่ต้องเขียน
มาแจ้งให้กับบรรณาธิการ คือทางอาจารย์ได้
ทราบด้วย บทความนี้ลงในวารสารครุศาสตร์
ฉบับ เดือน กรกฎาคม 2525

พร้อมกันนี้กระผมได้ส่งขนาดตีเป็นเงิน
100 บาท เพื่อบอกรับเป็นสมาชิกวารสาร
ครุศาสตร์ มีกำหนด 2 ปี ขอความกรุณาให้
อาจารย์ช่วยส่งต่อกับนศกรับ เรื่องหนังสือ
ฉบับ แนวคิดและพัฒนาการใหม่ทางการศึกษา
(ก.ศ. 25) ผมมีแล้ว ผมขอเป็นฉบับอื่นแทน
ครับ อาจเอาเป็น ของแถมมาแทนก็ได้ครับ

กระผมหวังในความกรุณาของอาจารย์
ได้ช่วยอนุเคราะห์ด้วย

ทศพร ประเสริฐสุข

นำจะม้งานวิจัย เรื่องสั้น บทกวี

ผมเป็นสมาชิกวารสารครุศาสตร์เป็น
ประจำขอชมด้วยใจจริงว่าคณะผู้จัดทำ ทำได้ดี
อำนวยความสะดวกด้านส่งเสริมความรู้ทางวิชา
การศึกษานานัปการ ทำให้วารสารของท่าน
เป็นหนึ่งในแปดฉบับของวารสารการศึกษาไทย
ที่ได้รับการจัดลำดับบ่อยครั้งที่สุดตามที่ปรากฏ
ในผลการวิจัยการจัดลำดับคุณภาพวารสารทาง

การศึกษาเมื่อปี พ.ศ. 2523 ผมได้เสนอแนะ
ให้นักศึกษาและครูประจำการได้ศึกษาหาความ
รู้จากวารสารดังกล่าวเป็นประจำ ถือว่าเป็น
คลังแห่งความรู้ อาหารสมอง ที่นักการศึกษา
โดยเฉพาะครู อาจารย์ นิสิต นักศึกษา ต้อง
การอ่านอย่างยิ่ง

ผมมีข้อเสนอแนะท่านบางประการคือ
ขอให้ท่านนำบทสรุปผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการ
ศึกษามาลงฉบับละหนึ่งเรื่อง สำหรับบทความ
ประจําฉบับส่วนใหญ่เหมาะสมดีแล้ว แต่จะ
ยิ่งขึ้นถ้าท่านได้กรุณาขยายขอบเขตความรู้ไปยัง
ระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาบ้างก็จะเป็นประโยชน์
ต่อการศึกษาของเรา นอกจากนี้หากจะมีภาค
บันเทิงเช่น เรื่องสั้น ข้อเขียนจากประสบการณ์
บทกวี ฯลฯ และ ข่าวการศึกษาประกอบด้วย
ก็จะยิ่งทำให้วารสารของท่านเป็นวารสารที่สม-
บูรณ์ที่สุดทีเดียว

พร้อมกับจดหมายฉบับนี้ ผมได้ส่งเงิน
ค่าสมาชิกวารสาร (2 ปี) ต่อไปมาด้วยแล้ว

ในที่สุด ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย
จงบันดาลให้ท่านและคณะผู้จัดทำ เจริญด้วย
อายุ วรณะ สุขะ พละ มีพลังใจ พลังความคิด
ในการจัดทำวารสารให้เข้มข้น ล้ำคุณค่ายิ่งขึ้น
ตลอดไป

ธีรพงศ์ ประสงค์ลาภ

บางเรื่องอ่อนเกินไป

ฉันได้ซื้อวารสารเศรษฐศาสตร์เล่มแนวคิด และพัฒนาการใหม่ทางการศึกษามาแล้วด้วยความสนใจ และได้ให้เพื่อน ๆ หลายคนได้อ่านและมีประเด็นปัญหาที่จะถามเรื่องดังต่อไปนี้คือ

1. บทความที่นำมาลงรู้สึกบางเรื่องไม่ใช่แนวคิดใหม่ทางการศึกษา เป็นเรื่องที่รู้และเคยอ่านพบจากวารสารอื่นบ้างแล้ว
2. บทความบางเรื่องอ่านแล้วรู้สึกว่า

เนื้อหาอ่อนเกินไป ผู้อ่านบทความแล้วไม่ได้แนวคิดใหม่ทางการศึกษาเพิ่มเติมเลย

3. ควรมีคอลัมน์อย่างอื่นมาแทน งานวิจัย จะดีกว่า เพราะวารสารเล่มนี้ ควรเน้นหนักบทความ ความคิดเห็น และแนวคิดใหม่ ๆ จะดีกว่า

มีข่าวว่ากองบรรณาธิการเอาจริงเอาจังกับวารสารเล่มนี้มาก ขออวยพรให้สำเร็จจุลวงแล้วจะเขียนมาอีก

ครูในกรุง

คอยอ่าน

เร็ว ๆ นี้

การบริหารระดับอุดมศึกษา

หลักและวิธีการในระบบประชาธิปไตย

โดย

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์

ประกอบ คุปรัตน์